

Unes või ilmsi...

Tihe udu oli haaranud linna oma embusesse. Spasski torni viisnurk kumas nagu üksik ja äraeksinud punane täht taevalaotuses. Riigireetur Dressen surus näo vastu märga aknaklaasi ja vaatas pimedusse. Juba mitu päeva oli ta tundnud hinges seletamatut rahutust. Viimaste päevade uudised ennustasid suuri ja pöördumatuid sündmusi. Ta teadis oma kogemusest - kui kõike eneses kanda, siis sööb see sind seestpoolt ja lõpuks jääb järgi ainult inimvare. Ta mäletas seda kergendust kui ta randmete ümber käerauad sulgusid ja kohale jõudis arusaamine, et selleks korraks on tema spioonikarjäär saanud lõpu. Pidev suure saladuse hoidmine eneses oli muutnud ta salajoodikuks. Oma ruineeritud närvikava oli ta treenitud inimesena seni suutnud kaaslaste eest varjata. Kuid nüüd oli ta jõudnud jälle kriitilise piirini. Ta pidi vabanema raskest koormast ja selle kõik enesest välja oksendama nagu siis, kui uurija teda esmakordselt üle kuulas. Ka praegu vajab ta abi, kuid läheduses ei olnud kedagi, kellega rääkida. Veidikene enesega aru pidanud, läks ta kööki ja avas külmkapi ukse. Naine oli sõitnud sugulase juubelile ja ta oli üksi veedetavate päevade tarbeks varunud aegsasti kaks viina ning peitnud need sügavkülma kivistunud hakklihapakkide taha. Praegu oleks olnud õige aeg neile põhi peale teha. Pudeli kätte saanud, murdis ta suitsuvorstist suure tüki ja suundus tuppa. Korraks peatus ta esikupeegli ees ja silmitses ennast. Talle vaatas vastu aukuvajunud silmadega kahvatu ja kõhn nägu. Dressen pani pudeli ja suitsuvorsti telefoni kõrvale lauale ning hakkas peente ja kondiste sõrmedega telefoniketast keerutama...

...

Päeva rahmeldamistega olin keskööks kenasti ühele poole saanud ja heitsin voodisse. Naine oli kerinud teki enese ümber ja nohises vaikselt rütmis. Ma ei hakanud teda äratama. Keerasin selja ja tundsin kuidas uni mind oma embusesse võtab. Vaevalt olin saanud magama jääda, kui kostis vali telefonihelin. Kellelgi oli mind vaja. Vandusin omaette ja ronisin voodist välja.

„Hallo, hallo! Kes kurat mulle keset ööd helistab?“ küsisin pahuralt, sest nähtud number ei öelnud mulle midagi.

Torus valitses vaikus. Mingite imelike pröksude ja kahina tõttu tundsin, et see kõne ei olnud kohalik.

„Kuulen teid!“ hüüdsin telefoni ja olin juba valmis seda öökapile tagasi asetama, kui keegi teiselpool traati kõhatas ja küsis vaikselt imeliku aktsendiga:

„Oled see sina?“

Nii rumalat küsimust ei oleks ma osanud oodata.

„Ei ole mina! Minu eelmisel suvel kaduma käinud kass on toru otsas...“

„Sa ei tunne mind ära?“

Hääl oli kuidagi tuttav, kuid ma ei suutnud unesegase peaga otsi kokku viia. Igal teisel juhul oleks ma teeselnud, et tean, kes minuga räägib ja andnud talle aega jututeema otsa

ülesvõtmiseks. Küll siis selle aja peale oleks saanud ka aru, kes mu vestluskaaslane on, kuid seekord ei osanud ma midagi välja mõelda.

„Ei tunne,“ vastasin viimaks. „Hääl oleks nagu tuttav, kuid jään vastuse võlgu...“

„Aleks olen...“

„Aleks? Milline Aleks?“ Püüdsin kiiruga meenutada, mitut Aleksit ma üldse tean või olen teadnud, kuid siis plahvatas...

„See oled ju sina... Jah, täpselt - see oled sina. Nüüd tundsin ma su ära... Mida kuradit sa mulle keset ööd helistad?“

„Kas rõhk on sõnadel mida kuradit sa mulle helistad või öö?“

„Rõhk on tervel lausel. Aga ikkagi, mis nüüd juhtus, et sa sedasi helistad? Südametunnistus hakkas piinama... või sai viin otsa?“

„On sel tähtsust...“

„Ikka on. Mis sa ise arvad? Mulle ütles läbiotsimise ajal mingi KAPO tegelane otse näkku, et ma olevat vene luure resident ja sina olid minu käsutäitja... Ja nüüd helistad sa mulle nagu poleks midagi juhtunud.“

„Sind otsiti ka läbi?“

„Ja sa ei teadnud! Sõida õige sitale! Mulle ei ole vaja nii labast näitemängu korraldada!“

„Ma ei korraldagi mingit näitemängu.“

„Miks sa siis ikkagi helistad?“

„Ma ei tea isegi. Lihtsalt mõnikord on väga siit tunne selle kõige pärast, mida ma korda saatsin.“

„See tundub tõde olevat... Ja sellepärast helistasidki... Et kurta oma kurba saatust? Tahad kellegi rinnal nutta? Sa oled ju omade juures, te ei pidanud ju omasid jätma, või kuidas sellega siis tegelikult lood on?“

„Ära sae hinge kallal. Keegi ei ole kedagi jätnud, aga ma ei teagi kuidas seda otse öelda. Lihtsalt ma tean, mis lähiajal juhtuma hakkab, ja ka mina olen kaudselt olnud osaline selle plaani ettevalmistamises.“

„Noh, ja siis? Kogu aeg juhtub midagi. Tahad öelda, et meil peaks olema siin midagi karta?“

„Alati on mida karta...“

„Nüüd hakkad ka sina oma joruga pihta. Nagu sa tead, kardavad juudid, vargad ja pederastid alati. Mina ei ole neist keegi. Niigi loen üle päeva lehtedest, et kohe-kohe on kas ameerika luure või mingite teiste lähedalseisvate tegelaste informatsioonile tuginedes rohelised mehikesed Narva tänavatel rahvuskaaslaste õigusi kaitsmas. Või siis kohe homme algavat mingi laiaulatuslik hübriidsõda, või veel hullem - te pidite Ida-Virumaal plaanima katsetada uusi tuumapeadega varustatud taktikalisi rakette. Pidite tšekkima, kas jänkid ikkagi austavad NATO ühtsuse kokkuleppeid. Nüüd pidid veel jänkid oma väed Saksamaalt siia

kolima. Ei tea, kes neid siin toitma ja katma peab hakkama? Ja millega sina suudad mind veel üllatada? Me oleme siin kõik nii-kui-nii pidevas sõjaseisukorras. Isegi tuulegeneraatoreid ei tohi paljudesse kohtadesse püstitada, sest segab nii raadioluuret kui õhuseiret. Pole minu asi öelda, aga üks vormis tola rääkis Ida-Virumaa planeeringu arutelul, et nad teavad kõike mida plaanite ja ette valmistate, sest nad kuulavad isegi teie kindralstaabi kõnesid pealt. Seetõttu ei saavatki tuulikud püstitada, et mitte seda tähtsat pealtkuulamist segada. Seda tahtsidki minu käest kuulda?“

„Pole minu asi, millist lollust teie lehed kirjutavad, aga see mida mina kuulsin, jätab varju kogu teie propaganda...“

„Muidugi, muidugi! Aja aga asja põnevamaks!“

Mulle hakkas meie vestlus pikapeale nalja tegema, Põnevusega ootasin, milline võiks see pommunud olla, mis sundis teda üleüldse mulle helistama. Uskuda tema juttu ei saanud, kuid see ei takistanud mind kaasa mängimast. Mõnikord on mängu ilu olulisem kui mäng ise...

„Ära ironiseeri. Ma mõistan väga hästi, mida sa minust arvad...“ sõnas ta peale mõttepausi.

Ma lõikasin tema lausele poolepealt sisse.

„Kulla inimene, ma ei arva sinust mitte midagi, või õigemini mitte sittagi, kui täpsem olla. Seda võid sa ometi uskuda. Ma võtan sind sellisena nagu sa oled ja juba sedagi on ülearu palju.“

„Sul on õigus, ma olen sinu suhtumise auga välja teeninud...“

„Ära üritagi mängida mu tunnetel. Sellega sa kaugele ei lenda. Räägi, mis tahtsid, ja ma saan rahulikult edasi magada.“

„Vaevalt sa saad... Mina ei saa... Ja sellepärast helistasingi.“

„Ära nüüd ütle, et mina olen su une peletanud... See tundub kuidagi kohtlane...“

„Kohtlane või mitte, aga vahest kuulad enne mind ära, kui mõnitama hakkad...“

„Tead, mees, ma ei ole kindel, kas ma üldse tahangi teada, mida sul öelda on.“

Ju ei olnud ma piisavalt konkreetne, sest Aleks hakkas naerma.

„Ära unusta, et ka mina tunnen sind piisavalt hästi. Koer vahetab karva, aga mitte kombeid. Nii nagu sa ise ütled - sittagi sa magada saad, kui ma ei ole sulle välja rääkinud, miks ma tegelikult helistasin.“

„Jah, asjatundjaga ma ei vaidle...“

Ma mõistsin, et kui ma tõesti tahan oma uudishimu rahuldada, siis pole mõtet rohkem iriseda.

„Tegelikult teadsin ma kohe, kui sa kinni kukkusid, et täit aega sa meil kinni ei istu,“ vahetasin ma jututeemat. Ei saa salata, et Aleks sõnum mind ei erutanud, kuid ma ei tohtinud ka üleliigset uudishimu välja näidata.

„Teadsid? Ära aja jama. Siis ei teadnud veel keegi.“

„Keegi ei teadnud, aga mina teadsin. Viktoria ütles, kui ta vabastati. Me saime kohvikus kokku ja ta andis mulle enne lahkumist firma auto tagasi. Vandus, et teeb kõik selleks, et sa saaksid varsti vabaks. Ja teades, millistel tähtsatel kohtadel olid tema lähisugulased, ei olnud mul põhjust tema sõnades kahelda. Ja tead kui naljakas lugu sinu väljavahetamisega. Siis, kui see Kohver 2014. aastal kinni kukkus, siis ma juhtusin ühisel lõunasöögil Hannoga talle ütleva, et sinu väljavahetamiseks Kohver Vene piirile tolgendama saadetigi ja see kõik mitte ei näe välja, vaid ongi üks suur näitemäng. Oodatakse seni, kuni Kohvrile karistus ära määratakse ja siis vahetatakse ta sinu vastu välja. Vaene mees oleks üllatusest lusikatäie suppi kurku tõmmanud. Oli näha, et vajutasin naelapea pihta. Ta küsis, et kust ma tean. Juba sellise küsimuse esitamine oli võrdne striptiisiga. Muhelesin, et mul on oma agendid kõikides ametites... Ja kui Kohver keeldus talle pakutud parimatest advokaatidest, oli selgemast selgem, et vennike saadeti hea palga eest komanderingusse. Istu vagusi ja saad varsti auavaldustega koju tagasi...“

„Saad sa ka praegu temaga hästi läbi, lõunatate koos ja mängite golfi?“

„Oi, oi kuhu sa nüüd tüürid! Ära tule kirvega kurgi püüdma! Sinuga rääkides tuleb väga hoolega valida sõnu, iial ei või teada...“

„Sa oled väga palju spioonifilme vaadanud,“ sõnas Aleks ja ta hääles oli tunda naeru.

„Sa tead sama hästi kui minagi, et spioonifilmidega ei ole siin midagi pistmist. Lihtsalt jube naljakas oli kuulata, kui meie president peale teie vahetust rahvale esines ja rääkis värinaga hääles, kuidas ta vist veel eelmisel päevalgi ei teadnud, kas ikka Vene võimud lubavad vaese Kohvri kodumaale või mõtleivad ümber...“

„Ega sa ometi ei provotseeri, et ma ütleksin midagi teie tollase presidendi kohta?“

„Jumala eest mitte! Seda sul pole küll vaja teha. Mul on tema kohta väga sügav isiklik arvamus ja ükskõik, mida sa ka ütleks, ei suudaks sa seda muuta, ei paremaks ega halvemaks. Kuid sulle ma oma arvamust igaks juhuks ei avalda, et saaksid oma ülemustele kribada, mida lihtrahvas elust Eestis arvab...“

„Sa pead oma paranoiat ravima. Meil ei huvita kedagi mitte üks põrm, kuidas te seal elate. Seda ütles Putin teile otse näkku, aga ega te ometi tema juttu ei usu! Sa pole kuulnud mis ta ütles?“

Kahjuks ma olin. Ma mäletasin selgelt ta sõnavõttu, milles kinnitas, et Venemaal pole meiega asja ja nad jälgivad kõrvalt huviga, kuidas me ise omaenese tarkusest omaenese riigi hävitame. Ma lisasin siis omaette mõttes, et hävitame riigi ja lahustume rahvana Euroopa Liidu rahvaste vennalikus peres.

„Ma tean, millele sa viitad,“ sõnasin ma vaikselt. Kõige vastikum oli see, et tal tõpranhäl oli õigus. Me saame oma tõlpluses ise oksa, millel istume. Pealesunnitud migratsioonikvoodid, võõrkapitali piiramatult sissevool, võõraste poolt kokku ostetud maad ja metsad. Ja meile, põlisrahvale, kes seda pisikest maalapikest oma üheks ja ainsaks koduks peavad, jääb mälestus iseotsustamisest ja suurenev välisvõlg, mis muudab me lapsed ja lapselapsed ükskord sunnismaisteks.

Kuid sellest et tahtnud ma temaga sõnagi vahetada.

„Ja miks, ma ütlen sulle,“ jätkas ta, kui oli veendunud, et ma talle rohkem midagi vastu ei ütle, „sest teil ei ole nii või teisti oma elu ja kogu teie elu dikteerivad jänkid. Isegi raha saate nende käsul ja rootslaste armust. Ja kui see teadmine peaks sulle midagi rohkemat andma, siis minu vahetuse taga ei olnud kaugeltki mitte teie president, vaid ta tegi täpselt seda, mida tal kästi. Sul sobiks vist paremini kuulda, mida temalt oodati.“

„Kas sa tõesti nüüd arvad, et avastasid Ameerika ja me siin ei tea kes esimest viiulit mängib? Ega siis kõike pea ka kohe kõigile kuulutama... Eks me ole ka ajaga midagi õppinud,“ sõnasin ja tundsin, kuidas minus hakkas tasapisi tekkima trots. Kes oled sina, sitane ärakaranud rott, et võtad õiguse üldse oma suud pruukida! Jah, oleme rahvana lollid, orjageeni kandvad ja tulevikuta sitapeade kari, kes teevad karjas vastuvaidlematult kõike seda, mida kästakse või ette kirjutatakse. Kas tõesti jäeti peale punaste repressioone siia elama ainult pooletöobised, kelle järeltulijad ei oskagi enam oma peaga mõelda ja neil puudub täielikult oskus oma riigi elu iseseisvalt juhtida. See võib nii olla, sest haritum ja töökam osa elanikkonnast hävitati sisuliselt nendesamuste poolt, kelle lapsed või parteikaaslased on täna rahvale valetades püüenele trüginud ja teavad järjekordselt suurepäraselt, mis on meie väikerahvale hea ja kasulik. Ja paariaks peame neid, kes austavad ja on lojaalsed kangelastele, kes julgesid võõras mundris ja relv käes punavallutajatele vastu astuda ning kaitsta oma kodu ja nende mälestust, kes rebiti vägivaldselt välja oma kodudest ja oma eludest. Mingi utoopilise idee nimel.

„Sittagi te olete!“ pahvatas Aleks. „Selles ongi teema... Ükskõik mida te olete õppinud, ei oma see enam mingit tähtsust.“

„Ei ole minu otsustada kas omab või mitte. Me katsume siin kõik kuidagi ots-otsaga kokku tulla... Ma usun, et vähemalt sinu ninaesine on seal paremini kindlustatud ja oled oma tegude eest hinnatud ja lugupeetud ning loomulikult seejuures vääriliselt tasustatud.“

„Jah, kurta oleks patt. Ma tegelen praegu jänkidelt omandatud kogemuste jagamisega. See on kõik, mida ma sulle öelda tohin.“

„Reaalselt polegi sel tähtsust. Eks igal ole oma elu ja võimalused...“

Mu keel ei paindunud talle ütlemata, et vaatamata kõigele, saab ka siin normaalselt elatud. Kui sul on pea õlgadel ja käed ei kasva tagumikust välja. Ja seejuures ei ole tähtsust, mis värvi lipp Toompea tornis lehvib. Elas rahvas sirbi ja vasara valguses, tootes omasuguseid, elab ka sini-must-valge all ning jätkab omasuguste tootmist - sellesama halli, tühjade pilkudega biomassi, kes annab alla ja põgeneb parema meelega oma koduriigist, kui astub vastu lollusele, korruptsioonile ja onupojapoliitikale.

„Tead, sel kõigel ei ole praegu mingit tähtsust. Me võimegi seda teemat lahkama jäädagi, kuid sul oli mulle ikkagi mingi sõnum, kui ma olen sinust õigesti aru saanud.“

„Jah, loomulikult oli. Kas sa istud?“ küsis Aleks vaikselt.

„Istun, ja edasi?“

„Edasi pole enam midagi. Kui viisakalt väljendada, siis on sündimas Molotovi-Ribbentropi pakti teine versioon, ainult praegu saame seda nimetada Lavrovi ja Pompeo paktiks.“

„Mida sa jahud?“ ei saanud ma kohe öeldule pihta. „Mis kuradi paktist sa räägid?“

„Vaata, need jänkide Saksamaalt välja viidavad väed ei jõua Baltikumi, vaid jäävad Poola, täpselt nii nagu plaanitud. Te võite seal deklareerida, et olete valmis neid väeosasid vastu võtma, aga midagi sellist ei juhtu. Ja seda sellepärast, et teid lambaid on jälle maha müüdnud. Poolat kindlustatakse eriliselt, sest ta jääb piirimaaks ja teie saate järjekordselt fosforiidi kaevandamise ja Lasnamäe peatamise vastu sõdida. Kas sa nüüd said aru, millele ma vihjan?“

„Ära aja jama!“

Ma oleks oodanud mida iganes, kuid sellist uudist oleks tõesti parem kuulata istudes.

„Miks ma peaksin sind uskuma?“ küsisin ma viimaks.

„Aga sellepärast, et see on vähem, mida ma sinu heaks teha saan.“

„Miks sa peaksid minu heaks üldse midagi tegema?“

„Ei peagi, aga ma tean, miks ja kelle poolt on sind läbi aastate tegelikult nõõgitud ja varsti oleme jälle ühel poolel. Siis tead, kellele peale sõrmega näidata. Neid ei lasta riigist välja. Ka see on kokkuleppe osa.“

„Kurat, see ei saa ometi tõsi olla!“

„Ega mina ei sunni sind midagi uskuma. Aga enne kui sa mind pikalt saadad, mõtle tõsiselt järele, mis peaks olema minu huvi sulle valetada?“

„Ma ei tea... aga sa oled mulle eelnevas elus piisavalt valetanud. Miks siis mitte nüüd jälle?“

„Sa eksid, ma mitte ei valetanud, vaid jätsin rääkimata. Sellel on suur ja põhimõtteline vahe. Ma olen veendunud, et ei teinud midagi valesti, aga seda tead sa isegi. Sul ei olnud selle kõigega midagi pistmist ja sellised etteheited ei ole ka viisakamad...“

„Viisakamad?“ ajasin silmad suureks.

„Ma ei oska end täpsemini väljendada.“

„Räägi siis lähemalt,“ ja ma tundsin kuidas uni oli kui käega pühitud.

„Mõte on tegelikult väga lihtne. Mõned seal lombi taga on adunud, et sanktsioonid Venemaad käpuli ei suru ja praegu ilmusid avalikkuse ette Bideni ja Lukašenko omaaegsed kõnelused terrorirünnakute korraldamiseks Krimmis, 2016. aastal. Nii ohollide kui jänkide valitsuste seotust ei ole võimalik enam eitada ja seda tunnetades tuleb suuremate eksesside ärahoidmiseks teha mõned mööndused. Ja nüüd lepitaksegi kokku, et NATO Ukrainasse ei laiene, ehk kodusõda võib rahulikult jätkuda. See sõda on tegelikult jänkidele väga kasulik. Ajada idioodid omavahel tühistes asjade pärast tülli ja lüpsata neid kuidas aga saab. Meie ei takista enam Lähis-Idas jänkide ekspansioonipoliitikat. Vähemalt sellises mahus, et neil ei saaks tekkida mõnedele aladele õigustatud ootus ja selle vastu antakse Baltikumi riigid rahumeeli Venemaa mõjusfääri tagasi. Ja Tallinnast saab jälle ja seekord jäädavalt Golõvan.“

„See on küll mingi jama, sest me oleme ju Euroopa Liidu liikmesriik ja seda ei saa ju enam lihtsalt sõrmenipsuga korda ajada. Ühtne majandusruum, rahandus... See on idiootlikuim plaan, millest ma kuulnud olen. Kuigi, keegi on kunagi juba sellisele järeldusele tulnud...“

„On või ei ole, aga täna on see muutumas reaalsuseks...“

„Millal me siis peame tornis lippu vahetama hakkama?“

„Seda ma sulle öelda ei oska, kuid kui see juhtub, siis võid kindel olla, et uut iseseisvumist ega laulvat revolutsiooni enam ei tule. Selle eest hoolitsetakse väga põhjalikult, sest rumal on see, kes ajaloost ei õpi ja usu, me oleme õppinud päris kiiresti.“

„Selles ma ei kahtle. Ma mõtlen lihtsalt, et mis siis rahvast saab? Loomavagunid ja jälle Siberi poole teele? Selline on siis teie innovaatiline plaan?“

„Ära muutu labaseks. Sa tead suurepäraselt, et me oleme stalinismi kuriteod hukka mõistnud ja selliseid vigu rohkem ei teha.“

„Kas ka põhimõte, et pole inimest, pole probleemi, on koos stalinismiga prügikasti heidetud? Saan ma ikka õigesti aru?“

„Vähemalt sellest saad sa õigesti aru. Ega midagi kardinaalselt muutugi. Kuigi, midagi kindlasti. Näiteks Eestis elab palju neid, kes omal ajal andsid vande Nõukogude Liidule ja seda tead sa kindlasti ka, et Venemaa kuulutas end NSVLiidu õigusjärglaseks. Seega tuleb neil inimestel hakata jälle oma vandest kinni pidama.“

„Sellega panete küll jala ämbrisse. Inimesed on muutunud ja ajad on teised.“

„Kindlasti on teised ajad, aga kui neile nende omaaegset vannet meelde tuletada, siis usu, kõik on täpselt endine.“

Selles ei olnud samuti põhjust kahelda. Mis sellest, et laulusõnad olid samad, kuid viis erinev - ikkagi lauldi hingestatult. Ajalugu oli siin kohtunikuks.

„Noh, aga Euroopa Liit. Sellest ei saa ju niisama kurvist mööda kangutada. Ära ütle, et Brüssel ka juba paika pandud.“

„Veel ei ole midagi paika pandud. Lihtsalt plaan, mida hakatakse kiirkorras ette valmistama. Küll see Brüssel ka selle billi alla neelab. Geopoliitiliselt on laienev Euroopa Liit jänkidele nagu pind persses. Kõik saavad aru, et konfliktid Hiinaga võivad varsti jänkidel üle pea kasvada ja kaitsta veel mingit Euroopat Venemaa eest, sellel ei ole mingit mõtet. Parem on teha Venemaast oma liitlane ja eks see teie väljavahetamine ole osake kaugemast ja tõsisemast plaanist. Vähemalt selles osas teil veab, kuigi te ei pruugi sellest täna veel ise aru saada. Teie piirid lähevad sisserändajatele kinni ja vahest õnnestub teil targa tegutsemise korral ka oma hümn ja lipp säilitada. Sellele tasuks juba täna mõelda. Ja mis ühtsest Euroopast sa üldse enam täna rääkida saad? Sita mängu juures tehakse head nägu ning mõned kuud Corona garantiini lasevad kogu teie majandusühenduse kotti. Ja ära arva, et Aafrikast ja mujalt jätavad moslemid kohale tulemata. Me näeme, et lähiajal algab Euroopas kodusõda põlisrahva ja sissetulnute vahel. See on ainult aja küsimus, sest seda on ajalugu korduvalt tõendanud ja ega kultuuride kokkupõrked ilma konfliktide ning

verevalamiseta lahene. Ja kuidas need lõpuks lahenevad, see on juba ette teada. Ka Rooma riik langes barbarite sissetungi tõttu lõplikult. Seega pole Euroopa enam ühegi tõsise tegija jaoks atraktiivne. Vähemalt esialgu mitte. Kuigi Trump üritab täna Saksamaalt nii palju välja pressida kui võimalik.

„Kurat, su jutt on ikkagi väga utoopiline... Venemaa ja Hiina hoiavad ju kokku. Sinna vahele kiilu taguda on päris keeruline. Vähemalt nii olen ma aru saanud.“

„Aga mida me hädaga tegema peame. Kaug-Ida on juba praegu hiinlasi pilgeni täis ja kui sama tendents jätkub, siis ühel hetkel on nad juba Uraalides. Seda jama ei saa me omale riigina lubada. Seega lähtuvad kõik sellest, mis neile parasjagu kasulik tundub.“

„Noh, need on alles plaanid ja nii nagu sa tead, et pruugi plaanid kunagi realiseeruda.“

„Nii võib tõesti olla, kuid ma ei usu seda, sest mängu stsenaariumid on paigas ja nüüd on vaja hakata ainult nuppe liigutama. Ja ma ei näe siin küll mingit takistust.“

„Kuidas sa seda kõike võid üldse telefonis lahtise tekstiga rääkida? Kas sind siis ei kontrollita ega hoita pilku pidevalt peal?“

„Ikka hoitakse, kuid kui ma sellest räägin, siis pole selles enam meie jaoks mingit saladust. Teie tropid võivad muidugi sind ennast pidevalt pealt kuulata, aga nemad on selle mõistmiseks liiga lollid või siis peavad seda juttu järjekordseks provokatsiooniks. Eks nende ajud ole ka korralikult läbi pestud. Kuid eks sa ise tead sellest kohapeal elades paremini.“

„Sa ütlesid küll, aga mida mina peaksin selle teadmisega pihta hakkama?“

„Ma ei tea. Seda pead sa küll ise otsustama.“

„Ükskõik, kellele ma sellest räägiksin, peetakse mind järjekordselt mingiks vandenõuteoreetikuks või muidu hulluks. Inimesed ei usu reaalsust, vaid ikka seda, mida ise tahavad. Ja tahetakse uskuda alati parimat. Me oleme NATO kaitsva vihmavarju all ja me täidame oma sotsiaalse heaolu arvelt kõiki rahalisi kohustusi ja rahvusvahelisi lepinguid. Meie kaitsetööstus on integreeritud NATO standarditega ja kellelegi ei tule pähegi, et midagi võiks teisiti minna.“

„Ja oletegi idioodid, et rahvusvahelised lepingud on teie Põhiseadusest üliluslikud. Sellega olete maha mänginud oma iseolemise ja suveräänsuse. Midagi lepatakse kusagil kokku ja teie olete juba algselt andnud protsessidele blankovolituse. Ma ei imesta, kui just sellele seigale tuginedes teid üle antakse, sest te olete tunnistanud rahvusvahelised lepped üliluslikuks.“

„Seda küll, aga sedalaadi lepete ratifitseerimisele ei ole me riigina kätt alla pannud.“

„Aga kes seda küsib? Sõnum läheb meediakanalite kaudu maailma kui absoluutne tõde ja teie piiksumist ei pane keegi tähele. Alati saab üldsusele kinnitada, et te olete asjadest valesti aru saanud või parem osa elanikkonnast tervitab seda otsust palavalt ja vannub uuesti truudust oma suurele sõbrale. Kuid usu, ma arvan, et teilt võetakse võimalus üldse selle kohapealt suud lahti teha. Kuid vaata Venemaad. Meie uus konstitutsioon seab meie Põhiseaduse rahvusvahelistest lepingutest kõrgemale. Ma usun, et sulle ei ole vaja hakata selgitama, mida selline lähenemine ühe suveräänse riigi jaoks tähendab.“

„Sul on selles osas õigus. Loomulikult saan ma nendest asjadest suurepäraselt aru,“ ei olnud mul põhjust moepärast vastu vaielda.

„Ma kuulsin, et teie kaitseminister Luik kinkis Ukrainale 2400 Makarovi püstolit, sest teie relvastus olevat NATO standarditega vastavusse viidud. Pidid aitama võitluses Venemaa vastu. Kuuldes seda, sain veelkord kinnitust, et teid valitsevad sulaselged idioodid. Täiesti ilma asjata kinkis, sest varsti oleksid need ka teie jõustruktuuridele hädasti ära kulunud. Ikkagi jälle uued standardid.“

„Aga kust tema pidi seda teadma, et neid võib varsti siin vaja minna? Nii üheselt ei tasu ka hinnanguid anda.“

Tead, miks ma tegelikult läksin Vene eriteenistustega koostööle.“

„Naine käskis, või tema sugulased suutsid sind viinapudeli taga jõuliselt mõjutada... Vitul on suur jõud.“

„Siin ütlen ma sulle küll tagasi sinu enese väite, et asjatundjaga ei vaidle.“

„Võib ka nii, aga mis see siis oli, mille sa vabanduseks enese jaoks välja mõtlesid.“

„Mitte vabanduseks vaid enese jaoks kindlast. Ma seisin väga lähedal neile, kes langetasid riigi jaoks olulisi otsuseid ning ma sain juba ammu enne seda aru, et see riik on nende juhtimise all määratud hukule. Seega oli mul valida, kas käituda oma südametunnistuse järgi või minna lippude lehvides kangelaslikult põhja.“

„Ja südametunnistus käskis sul riiki reetma hakata? Tore südametunnistus sul siis.“

„Mu südametunnistus käskis jääda truuks oma põhimõtetele. Mitte siduda end kunagi luuseritega. Isegi siis kui teised mind reeturiks või luuseriks peavad.“

„Aga sa tegid ju ise head tööd. Likvideerisid grupeeringud Ida-Virumaal ja vahest oleks sa saanud midagi paremaks muuta, selle asemel, et hakata vastu töötama.“

„Ära mängi jälle naiivset! Meie otsustest ega tahtest ei sõltunud midagi. Kõik käsulauad tulid Kentmannist. Meie osaks oli lõuad pidada ja edasi teenida... Paljud pidasidki ja teenisid ja teenivad tänaseni õndsas usus ja kirjutavad aastaraamatus oma vägitegudest. Meie jaoks on see muinasjuturaamat ajupestud lollikestele. Kuidas te küll lubate maksumaksja raha eest sellist paska välja lasta?“

„Lõpeta ära. Ära seda minu käest küsi. Mina seda ju välja ei lase. Mina olen keskmist kasvu väikene inimene ja minust, nagu ka enamuses rahvast, ei sõltu mitte midagi. Kas või see, et meid veetakse jälle kogu naha ja karvadega turule. Aga tead, sõitke kõige täiega siku vittu. Tulge ja üritage meid oma pilli järgi tantsima panna. Me ei ole täna nõus baaside lepingu sõlmimisega...“

„Nii nagu sa ennist ütlesid, kes teie käest üldse midagi küsib? Ja ütlen sulle veelkord, et stalinismi rohkem Venemaal ei ole, vaatamata sellele, et te seda visalt usute ja selle järgi elate. Venemaa oleks teie jaoks ikkagi lõputu siseturg, kus liiguvad väga suured rahad. Kuigi ma olen lugenud, kuidas teie propagandistid meid laidavad ja maha teevad. See jänkide lakei Mikser teadis vist kaitseministrina maha kuulutada, et meie rubla pidi varsti olema väärt ühe eurosendi. On siis või? Uskuge oma idioote ja elage õndsalt silmakappidega edasi. Nagu

voorimehe hobused. Sõidate sinna kuhu kästakse ja kui ei sõida, siis plaksutatakse piitsa. Aga heakene küll. Aitab propagandast ja teemadest, mida sa nii kui nii ise tunnetad. Ja ära arva, et ma sulle värbamise pärast helistasin. Ma tunnen sind selleks liiga hästi. Ma tahtsin sulle lihtsalt öelda, et mõned asjad ei tuleks üllatusena ja oskaksid ka oma elu südametunnistuse järgi elada...“

„Tänu siis ja tervita oma naist ja minu lapsi...“

„Sõida sitale,“ olid viimased sõnad mida ma temalt kuulsin.

...

Avasin silmad. Päikesekiir tungis külgekardinate vahelt tuppa pika ja kitsa kiirena, milles keerlesid sajad tolmuterad. Ninna tungis erutav kohvilõhn. Nautisin hetke seda imelist tunnet ja olin valmis juba tõusma, kui minu mälus kangastus õine telefonivestlus. See ei saanud olla tõene. Ma suutsin ju vahet teha, mis on olnud unes ja mis ilmsi. Istusin voodiserval ja püüdsin meenutada, mida me unes rääkisime. Võtsin öökapilt telefoni, et kõne aega täpselt tuvastada, kuid mu telefon ei olnud registreerinud ühtegi öösel vastuvõetud kõnet. Tasapisi, kild-killu haaval, hakkas mälupilt taastuma. Ma olin ennegi näinud unenägusid, mis tundusid ärgates täiesti tõetruud ja reaalsed, kuid lõpuks oli tegemist ikkagi unenäoga. Tõusin ja suundusin kööki. Mu kallid naine võttis just ahjust välja kuldkollaseid juustusaiakesi. Nähes mind uksele seismas, asetas ta plaadi saiakestega pliidile ja küsis kavalalt naeratades:

„Mis üllatused sul mulle tänasel päeval varuks on? Sa ei pea ju jälle tormama? Lapsed on laagris ja meil on teineteise jaoks piisavalt aega.“

Aega oli meil teineteisega tegelemiseks tõepoolest piisavalt.

„Ma ei tea veel,“ vastasin samuti muheledes. „Ma mõtlen sellele hommikukohvi ja saiakesi nautides.“

„Ma tõin ka postkastist ajalehed, et sa saaksid end paremini tunda...“

Ja jälle kangustus mu silme ette segadust tekitav unenägu.

„Tead, naine kallid, mul käis öösel luupainaja külas. Täiesti ehtne luupainaja ja ma ei saanud ärgates arugi, kas see juhtus unes või ilmsi. Nii selge ja vastik oli see tunne.“

„Luupainaja?“ naine hakkas naerma. „Ja mida see luupainaja sinuga tegi? Ma usun vähemalt, et ta oli ilus ja seksikas ning sa nautisid täiega tema kohalolu. Ma loodan, et ta jättis ka mulle sinust midagi...“

„Ei, ei - see ei olnud midagi sellist, mida sa arvad. See oli tõeline luupainaja, kes ennustas mulle tulevikku. Ja mitte ainult mulle, vaid meile kõigile...“

„Ja mida ta siis ennustas?“ küsis naine saiakesi plaadilt taldrikule asetades.

„Õudust, sulaselget õudust ja põhjatut lollust. Vähemalt nii ma arvan.“

Võtsin lauvalt ajalehe ja esimene pealkiri mis mulle silma torkas tekitas minus täielikku nõutust. Kust ma sain eelnevalt teada sellest, mida leht kirjutas?

Lugesin, et kaitseminister Jüri Luik kinkis Ukrainale 2400 Makarovi püstolit võitluseks Venemaa agressiooni vastu.

„Mis juhtus?“ küsis naine kui nägi mu klaasistunud pilku.

„Tahtsid üllatust! Sa saad selle! Joome kohvi ära ja mine asju pakkima. Kutsu lapsed esimesel võimalusel laagrist koju ja ma hakkan pileteid otsima.“

„Kuhu me sõidame. Pool maailma on ju veel karantiinis.“

„Sinna saame.“

„Kuhu sinna? Jäta see mõistukõne...“

„Kallis naine, meil on viimane aeg oma Brasiilia valdused uuesti üle vaadata... Siin läheb varsti liiga palavaks...“